

af den Mening, at det i visse Tilfælde kan lede til, at Forpagteren bliver stillet meget uheldigt. Jeg gaaer ud fra, at Forpagteren har indgaaet et for ham uheldigt Contractsforhold, saaledes at han aarligt taber Penge ved Forpagtningen. Han kan da ikke uden Jorddrottens Samtykke lade en anden Mand træde i sit Sted. Jeg forudsætter nu, at han kunde faae en Anden til at overtage Forpagtningen, en mere driftig og dygtig Mand og en Mand, som godt vilde kunne svare Forpagtningsafgiften; saa vil han dog ikke kunne det, naar Godseieren siger Nei. Dette vilde altsaa medføre, at han maatte blive ved Forpagtningen accurat saalænge, som han har Noget at spille derpaa. Jeg indseer vel, at det beroer paa Overeenskomst, og at det altsaa kan antages, at han ikke i alle Tilfælde fraktriver sig denne Ret, men jeg antager, at Godseieren, der, som jo naturligt er, er den, der udfæder Contracten og stiller Betingelserne, i Reglen vil indføre denne Bestemmelse. Det er naturligtvis ingenlunde min Mening, at Godseieren skulde være forpligtet til at modtage Enhver som helst, som Forpagteren vilde overdrage Forpagtningen til. Jeg mener tværtimod, at det altid maa være en Mand, der nyder almindelig borgerlig Agtelse; men dette maatte Loven jo nærmere bestemme. Jeg skal saaledes henstille til det høie Thing og den høitæredede Ministers Overveielse, om det ikke maatte findes heldigere, at den Bestemmelse, som giver Forpagteren Tilladelse til at fraktrive sig Retten til at overdrage sin Forpagtning til Andre end sine Livsarvinger, maatte udgaae.

Krabbe: Ved Behandlingen af dette Lovforslag her i Thinget kan man ikke frigjøre sig for den Betragtning, at Lovforslaget i sine væsentlige Træk er dette Things eget Barn. Hvilken Mening man end i og for sig maatte have om Forholdet, vil dette Thing i sin Behandling deraf dog altid maatte tage væsentligt Hensyn til Forslagets Oprindelse. I Folkethingets forrige Samling indbragte — som allerede er omtalt og som bekendt — det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) et Forslag, som er blevet Grundlag for dette her. Betragte vi Udvi-

lingen af dette Forslag fra dets Indkomst indtil nu, saa ville vi see, at de Forandringer, som det har gennemgaaet, heller ikke ere i Modstrid med de Betragtninger, der have ledet til dets Indbringelse, eller med den Opfattelse, der her er bleven gjort gjældende, men at det maa indrømmes i det Hele taget at være udviklet i samme Retning, som Folkethinget har givet det. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds foreslog — som det vil erindres — at Reglerne i Loven af 19de Februar 1861 skulde med de nødvendige Tillem্পelser overføres paa Forpagtninger. I Udvalget, som var i fuldstændig Samklang med den forrige Indenrigsminister, forandrede det saaledes, at man foreslog at afflasse den ene Art af Forpagtninger — dem paa Livstid — og med Hensyn til den anden Art at træffe noget videregaaende Bestemmelser, end det ærede Medlem, som først havde indbragt Forslaget, havde indført. Thinget vedtog Udvalgets Indstillinger; saaledes omændret gif Forslaget over i Landstinget. Det kom temmelig seent derover og kom først til Behandling der den 24de Februar. Aarsagen dertil var deels den, at Lovforslaget her i Thinget havde maattet staae tilbage for adskillige Regjeringsforslag, og deels den, at det Udvalg, der behandlede Sagen — jeg kan sige det uden Betænkning, da jeg selv var Medlem af dette Udvalg — arbejdede noget langsomt. Da Landstinget fik Sagen oversendt, var det øienlykt i en lidt irriteret Stemning over, at det fik den oversendt paa et saa seent Tidspunkt. Der blev reist Indvendinger imod Lovforslaget, hvoraf jeg troer, den væsentligste var den, at der manglede en Bestemmelse om, hvad der skulde skee, naar der imod Lovens Bestemmelse maatte være betinget og erlagt en Forudbetaling. Der mangler, sagde man, en Bestemmelse om, hvorvidt den erlagte Forudbetaling kan søges tilbage eller ikke. Skjøndt der var flere Indvendinger, der bleve gjorte gjældende, troer jeg dog nok, at det var denne, der standfede Lovforslaget og hindrede det i at blive ophøiet til Lov forrige Gang. Jeg troer, at denne Grund til at standse det var en Smule ubesindig, ikke alene i taktiff Henseende, men og-